

ΚΩΣΤΟΥΛΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ‘Η περιπέτεια

του ‘Ορέστη

Τὸν χτυπούσαν στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ ἦταν ποὺ τὸν πονοῦσε πιὸ πολὺ ἀπ’ ὕλα. “Ἐρχο-
ταν πολὺ κοντὰ του καὶ ἦτανε φόβος νὰ δοῦνε τὰ δάκρυα. Δὲν ἤθελε, ὄχι αὐτό, «δὲν
κλαίω, δὲν κλαίω» ἔλεγε δυνατὰ, ἕνα χτύπημα στὸ στόμα κι ἔλεγε τὶς λέξεις ψευδᾶ, κομ-
μένες στὰ δύο, «δὲν... κλαί - ω...» κι ἔτρεχαν τὰ μάτια του, νερὸ ἢ αἷμα; μακάρι νὰ-
ξερε, ἦταν αἷμα;

Τὸν χτυπούσαν δύο μέρες καὶ δύο νύχτες. Μὲ τὸ σκοτάδι ἔχανε τὸ χρόνο, ἔχανε τὸ βάρος,
ἔχανε τὸ σχῆμα του, τέντωνε τὰ μάτια νὰ βλέπει, ἔπρεπε κάτι νὰ βλέπει γιὰ νὰ μὴν τὸν
πάρει ὁ φόβος, ἔλεγε μέσα του κι ἕνα τραγούδι, κουτὸ τραγούδι, μισό, δὲν τὸ θυμόταν
ὀλόκληρο. “Ὅταν ἀνακάλυψε πὼς ἔλεγε ὥρα πολλὴ τὸ ἴδιο τραγούδι, εἶχε ξημερώσει. Καὶ
τότε σταμάτησε. «Νερὸ» εἶπε.

Ἐίχε τὴ διαφάνεια τοῦ νεροῦ τὸ κορμί της. «Μέσα στὴ θάλασσα σὲ χάω» τῆς ἔλεγε.
Γέλαγε καὶ τυλιγόταν γύρω του, «τώρα;» “Ἐβλεπε τὰ πόδια της ψηλά καὶ λιγνά, στὸ
χρῶμα τοῦ νεροῦ, καὶ τὰ μαλλιά της ἴδιο νερό, «σὰ νὰ μὴν ἔχεις βάρος» καὶ τὴ σήκωνε
ψηλά, πολὺ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ νερό, «μ’ αὐτὸ τὸν ἥλιο σὰ νὰ φέγγεις!»

Τοῦδωσαν νὰ πιεῖ μ’ ἕνα τσίγκινο πιάτο ρηχό, «διψᾶω» εἶπε, «διψᾶω πολὺ» καὶ τότε μόνω
ἀνακάλυψε στὸ ἀριστερό του πόδι τὸν πόνο. “Ἦταν ἕνας πόνος χωρισμένος σὲ τρία. “Ἐνω,
δύο, τρία δάχτυλα, τᾶλλα δύο ποὺ εἶναι;
Τὸ τσίγκινο πιάτο εἶχε ἕνα σχῆμα παράξενο, οὔτε στρογγυλὸ οὔτε τετράγωνο, «δὲν ἔχεις
καρδιά;» τὸν ρώτησε κάποιος χτὲς τὴ νύχτα. “Ἦτανε πολὺ πηχτὸ τὸ σκοτάδι καὶ δὲν
μποροῦσε νὰ τὸν διακρίνει, «ποῖός εἶναι;» ρώτησε γιὰ τὸ φάνηκε γνωστὴ ἢ φωνὴ, «ποιοὺς
ρωτᾶει;» Κι ὁ ἄλλος σώπαινε, ἀνάσαινε πλάι του, δύο βήματα μακριὰ του καὶ σώπαινε.

«Δὲν ἔχεις καρδιά;»

«Γιατί ρωτᾶς;»

Καὶ τότε ἄκουσε τὸ γέλιο του. «“Ἄν ἔχεις, θὰ τὸ δοῦμε τώρα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ
στὴ δώσουμε νὰ τὴ φᾶς.» Καὶ γέλαγε, ἄγριο γέλιο, κακό, ἂν εἶχε τουλάχιστον λίγο φῶς
ἀπ’ τὶς χαραμάδες, νὰ μὴ φοβάται τόσο πολὺ πὼς θὰ χάσει τὸ σχῆμα του ὀλότελα, νὰ,
τώρα δὲ ἔχασε τὰ δάχτυλά του, δύο ἀπὸ τὰ δάχτυλά του δὲν πονᾶνε, «τί μοῦ κάνατε στὰ
πόδια μου;» φώναξε.

Μεγάλος ἄσπρος δρόμος. Πάει - πάει, ἄσπρος ὁ κόσμος, ἄσπρος ὁ ἥλιος, ἄσπρα τὰ πρό-
σωπα στὸν ἥλιο, «τί ὥραϊα ποὺ εἶναι τὰ μαλλιά σου», τῆς τὸ λέει καὶ κείνη γελαίει, ἄσπρο
γέλιο, «εἶναι ποὺ μάγαπᾶς» λέει καὶ φέγγει, στὰ δάχτυλα, στὰ μαλλιά, στὰ μῦτια φέγ-
γει, «ποῦ πάμε;» ρωτᾶει καὶ κείνος τῆς δείχνει ἴσια μπροστὰ τὸ μεγάλο ἄσπρο δρόμο,
«πᾶμε» λέει καὶ εἶναι ἀνοιξη. “Ἐνας Μάρτης, ἕνας Ἀπρίλης, μιά μέρα μεγάλη, μιά μέρα
μικρὴ...

«Τὰ ὀνόματά τους. Μείνανε δύο νύχια. Διάλεξε.»

“Ὡστε λοιπὸν αὐτὰ τὰ δύο ποὺ δὲν πονοῦσαν ἦτανε στὴ θέση τους, δὲν λείπανε.

«Ποιά ὀνόματα;» εἶπε. Τρία νύχια σπασμένα. Βγαλμένα ἀπ’ τὴ ρίζα ἢ σπασμένα χτὲς τὴ

νύχτα. Στο σκοτάδι δὲν μπορούσε νὰ δεῖ, ἀλλὰ θυμῶται καλὰ πού ἔλεγε μέσα του τὰ ὀνόματα πολλές φορές, μὴν τὰ ξεχάσει, μὴν τὰ θυμηθεῖ, φόβος, τὴλεγε πολλές φορές, ὥσπου τὰ ξέχασε ἐντελῶς.

«Δὲν ξέρω» εἶπε. «Δὲν θυμάμαι κανένα ὄνομα».

Γέλασαν πολλοὶ μαζί. Δύο, τρεῖς, ἴσως καὶ τέσσερις, ἂν εἶχε λίγο φῶς ἀλλιῶτικα θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσει, ἐνὰ μὲ πᾶτε σ' ἓνα δωμάτιο μὲ φῶς» εἶπε καὶ τὸ γέλιο σταμάτησε. Ὁ πόνος στὸ ἀριστερὸ του πόδι μοιράστηκε στὰ τρία. Καλύτερα ἔτσι, καλύτερα, βρῆκε μιὰ φράση ἑτοιμὴ στὸ μυαλό του καὶ τὴν ἔλεγε, μιὰ φράση ἀπὸ ποίημα, σίγουρα ἦταν ἀπὸ ποίημα, πού τὴ θυμήθηκε τέτοια ὥρα, τὴν ἔλεγε σωστά, λάθος, ἀνάποδα, ἴσια, μπροστὰ τὸ ρῆμα, πίσω τὸ ἐπίθετο, γρήγορα, γρήγορα, ζαλιστικῆ.

«Ποῦ τὸ βρῆκε τόσο αἶμα τὸ κτήνος;»

Δὲν μπορούσε νὰ τὴ βλέπει χλομή καὶ νὰ τρέμει, «ἔπες μου μιὰ λέξη», καὶ κινή «βλέπω ἓνα κομμάτι οὐρανὸ ἀπ' τὸ παράθυρό μου», τίποτ' ἄλλο δὲν ἔλεγε καὶ σὰ νὰ χανόταν.

«Ποῦ πᾶς, μὴ φεύγεις» καὶ τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του.

Μιὰ φορὰ τὴν πῆγε μὲ τὸ ζόρι Κυριακὴ στὸ μεγάλο πάρκο μὲ τὰ παιδιά, «θέλω νὰ ξέρεις τὴν ἀπλὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων» τῆς ἔλεγε καὶ κινή σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουγε, ποτὲ δὲν τὸν ἄκουγε, «βλέπω ἓνα κομμάτι οὐρανὸ» ἔλεγε καὶ σάπαινε ὄρες.

«Θὰ μιλήσεις;»

«Ὅχι».

Τότε ἦταν πού τὸν χτύπησαν στὸ πρόσωπο. Τὰ δάκρυα χύμηξαν καὶ τὸν τύφλωσαν.

Ἦταν ἀραγε δάκρυα ἢ μῆπως αἷμα; «Δὲν βλέπω τίποτα» φώναξε.

«Καλύτερα» τοῦ εἶπε ἓνας.

«Ἄναψε τὸ φῶς. Ὅταν σάγκαλιάζω θέλω νὰ σὲ βλέπω».

Ἐκαναν ἔρωτα μὲ τὸ φῶς ἀναμένο καὶ κινή τὸν ἔβλεπε ἀξαφνα μὲ μιὰν ἐκπληξη παιδική, «πῶς ἀλλάζει τὸ πρόσωπό σου» τοῦλεγε καὶ κείνος ἤθελε νὰ τῆς τὸ πεί, «εἶμαι εὐτυχισμένος» κι ἀξαφνα ἐκείνη χανόταν. «Θέλω νὰ φύγω» ἔλεγε. Κι ἔσθηνε τὸ φῶς.

Ἦνα χτύπημα στὸ στόμα πρέπει νὰ τοῦσπασε δυὸ - τρία δόντια. Ἰσως καὶ περισσότερα.

Ἐφτυσε κρυφά.

«Πόσο θάντέξει;» εἶπε ἓνας.

«Εἶναι σκυλι» εἶπε ἄλλος.

«Παλληκάρι» εἶπε ὁ πρῶτος καὶ γέλασε.

«Θὰ τὸ δοῦμε» εἶπε ὁ δεῦτερος.

«Βρωμάει» εἶπε ὁ πρῶτος.

«Λερώθηκε» εἶπε ὁ δεῦτερος καὶ τὸν σκούνησε, «ἔ, μάκους; σὲ τρεῖς μέρες θὰ σαπίσεις ἀπ' τὴ βρώμα. Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω ξέρασε τα γρήγορα καὶ καθάριζε».

«Λοιπὸν, θυμάσαι;» εἶπε ὁ πρῶτος. «Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος μὲ τὰ ψεύτικα δόντια πού ἔβριζε ἀράπικα ντέ, τὸν θυμάσαι; Ἔ, αὐτὸς μίλησε μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴ βρώμα».

«Τάκους;» εἶπε ὁ ἄλλος.

«Δὲν βλέπω» φώναξε.

«Τί νὰ δεῖς; Δὲν ἔχει τίποτα νὰ δεῖς. Ἐδῶ ἄκους καὶ λὲς μόνον. Τάλλα δλα εἶναι τρίχες...»

«Δὲν βλέπω» εἶπε δυνατά.

Αἷμα πρέπει νάταν αὐτὸ στὰ μάτια του. Ἄν ἦταν δάκρυα θάχε πεθάνει ἀπὸ τὴ ντροπὴ του, «δὲν κλαίω, δὲν κλαίω» εἶπε δυνατά, καὶ ἔσφιξε μὲ δύναμη τὰ βλέφαρά του.

«Δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη μαζί σου. Ποτὲ δὲν ἤμουνα. Θέλω νὰ φύγω».

Ὁ κόμπος στὸ λαιμὸ τὸν ἐπνιξε, «πού εἶναι ἡ περηφάνεια σου; Ποῦ εἶναι;»

«Τὸ ξέρω» εἶπε. «Τώρα πιά θὰ εἶναι σὰ νὰ μένουμε σὲ ἄλλη πόλη».

«Δὲν κατάλαβες» ἔκανε ψυχρὰ ἢ φωνὴ τῆς. «Σ' ἐκτιμῶ πολύ, δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω, δὲν εἶμαι ὁμως...»

«Ξέρω» οὐρλιαξε.

«Λέγε λοιπὸν» ἔσκυψαν πάνω του καὶ οἱ δύο.

“Άνοιξε τὰ μάτια του καὶ τοὺς εἶδε.

«Δὲν κλαίω» εἶπε.

«Ποῦ εἶναι ἡ περηφάνεια σου;»

Γονάτισε καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἀπ’ τὰ γόνατα. «Πές μου πῶς εἶναι ψέματα!»

“Ἐμεινε ἀκίνητη, πρέπει νὰ πέρασε πολλὴ ὥρα γιατί τὰ γόνατά του τὸν πονοῦσαν, «πές μου πῶς εἶναι ψέματα!»

Τὰ μάτια της ἦταν ἤρεμα καὶ θλιμένα. «Λυπᾶμαι» εἶπε. Δὲν κατάλαβε. «Θὰ μείνεις» εἶπε, «δὲν εἶν’ ἔτσι; θὰ μείνεις μαζί μου, σάγαπάω, δὲν μ πο ρ ε ῖ ς ν ᾶ φ υ γ ε ῖ ς», καὶ τὴ φιλοῦσε σὰν τρελλός, «θὰ πάμε σάλλη πόλη, θὰ δεῖς, θὰ σάρέσει, ἐδῶ βαριέσαι, τὸ ξέρω, θὰ πάμε ἀλλοῦ, θὰ βλέπεις, θὰ βλέπεις καὶ γὼ θὰ σὲ κοιτάζω στὰ μάτια καὶ θὰ μαθαίνω τὸν κόσμο... Θὰ δεῖς, θὰ εἶναι ὠραία ἔτσι, δὲν μὲ πιστεύεις; Δῶσε μου μόνο τὸν καιρό... τὴν εὐκαιρία... δῶσε μου...»

“Ἐνῶσε στὸ στόμα του κάτι σκληρό. «Δάγκωσέ το» τοῦ εἶπε ὁ ἕνας. Ὁ ἄλλος εἶπε μόνο, «ἡ αἱμορραγία εἶναι μεγάλη» καὶ ὁ πρῶτος ρώτησε «τί ὥρα εἶναι;» “Ἐτσι ἔμαθε πῶς ἦταν τέσσερις. Τέσσερις τὸ πρῶ; Τὸ ἀπόγευμα;

«Δὲν βλέπω» ἤθελε νὰ τοὺς πεῖ.

«Τὸ αἷμα» εἶπε ὁ πρῶτος, «εἶναι πολὺ».

«Δὲν μπορῶ νὰ μείνω» εἶχε πεῖ ἐκεῖνη καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

«Π ὠ ς θ ᾶ ζ ῆ σ ω ἔ γ ὴ;»

«Θὰ ζήσει» εἶπε αὐτὸς μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα καὶ τοῦ ἔβαλε κάτι στὸ στόμα.

«Δάγκωνέ το δυνατὰ» τοῦ ἔλεγε καὶ τότε τοῦ ἤρθε αὐτὸς ὁ γλυκὸς ὕπνος τοῦ τὸν ἔκανε ἐλαφρὸ σὰν ἀέρα. «Τί ὠραία πού μυρίζουν τὰ μαλλιά σου...»

Τὸ γέλιο της τοῦκανε καλὸ, πολὺ καλὸ, «δὲν κλαίω, δὲν κλαίω» καὶ τὴ θυμόταν τὴ φωνὴ της μετὰ, αὐτὴ ἡ φωνὴ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴ δική της κι ὁμως δὲν ἦταν, «δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη μαζί σου, ποτὲ δὲν ἤμουνα. Θέλω νὰ φύγω».

«Δὲν βλέπω» φώναξε.

«Κλαίει;» ρώτησε κάποιος.

«Ποῦ εἶναι ἡ περηφάνεια σου;»

«Παλληκάρη» εἶπε ἕνας ἄλλος.

«Θὰ ζήσει» εἶπε αὐτὸς μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα.

“Ἄσπρος μεγάλος δρόμος, πάει-πάει, μακριά, πολὺ μακριά, στὴν ἀρχὴ ἔλεγε μέσα του τὰ ὀνόματα, μὴν τὰ ξεχάσει, μὴν τὰ θυμηθεῖ, μετὰ τὰ ξεχάσε ὅλα, καὶ μόνο τὸ πρόσωπό της ψυχρὸ καὶ ξένο, «φεύγω τώρα» καὶ κείνη ἡ ἀπαίσια γέυση στὸ στόμα του.

“Ἐφτυσε αἷμα», εἶπε κάποιος.

«Θὰ μιλήσει;», εἶπε ἕνας ἄλλος.

«Τὸνομά σου;»

“Άνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὸν εἶδε. Τοῦ χαμογελοῦσε, ἔτσι τοῦ φάνηκε τουλάχιστον.

Εἶπε τὸνομά του, τὸ ἐπίθετο, τὸ σπῆτι του, ὀδὸ, ἀριθμὸ, τὸ τηλέφωνο, θυμήθηκε ἀκόμα καὶ τὸ τηλέφωνο, καὶ μετὰ τελευταία ζήτησε πάλι νερό.

«Τί λέει;» εἶπε ἡ ἴδια γνωστὴ φωνή.

«Δὲν κλαίω» ἔκανε νὰ πεῖ. “Ἐφτυσε στὸ πλάι κι αὐτὸ τοῦφερε πάλι ὕπνο.

«Τί λέει; Ὄνόματα;» εἶπε ἡ ἴδια φωνή.

Μακριά, στὸ βάθος, ἐκεῖ πού ἔφτανε τὸ μάτι του, ἦταν ἕνα βουνὸ ἢ μιὰ πόλη.

“Ἐκεῖ θὰ τελειώνει ὁ δρόμος» σκέφτηκε. Εἶχε ἥλιο, καὶ ἦτανε Μάρτης ἢ Ἀπρίλης, Ἀπρίλης στὸ τέλος του, ἔκανε κρύο ἀκόμα, τὸ θυμάται γιατί τὰ χέρια της ἦταν παγωμένα, «στὸ τέλος τοῦ δρόμου εἶναι μιὰ πόλη, ἢ ἕνα βουνὸ, ἢ ἕνας κάμπος» εἶπε. «Ἐκεῖ θὰ σταματήσουμε. Ἐκεῖ θὰ μείνουμε. Ἐσὺ θὰ βλέπεις, θὰ βλέπεις, θὰ βλέπεις, καὶ γὼ θὰ σὲ κοιτάζω. Ἐτσι θὰ ζοῦμε. Σάρέσει;»

Στὸ ἀριστερό του πόδι δὲν ὑπῆρχε κανένας πόνος. Οὔτε στὸ πρόσωπο. Οὔτε στὸ σῶμα.

Τί περίεργο! Μαζί μ' αυτά είχε διαλυθεί και κείνος ο κόμπος στο λαιμό, «αίμα να ήταν ή νερό;» και τώρα έβλεπε έπιτέλους. «Δέν κλαίω» είπε. Κανείς. "Άνοιξε πολύ πάρα πολύ τὰ μάτια του, «δέν κλαίω, μπορείτε να δήτε» είπε, «ήταν αίμα, δέν ήταν δάκρυα, τ' όρκίζομαι...»

Ή φωνή του έκανε μιὰ παράξενη ήχώ.

«Είσαι παλληκάρι» άκουσε μιὰ φωνή πίσω του. Χιλιάδες φωνές είπαν τὸ ίδιο πράγμα.

«Μπράβο!» "Άκουσε χειροκροτήματα και είδε γύρω του τὸ πλήθος όρθιο.

Ήταν ένα γήπεδο, λίγο μετά τὸ μεσημέρι. «Μπράβο!»

«Δέν κλαίω» έκανε να πει. Μπερδεύτηκε.

«Τὸ βλάκα» άκουσε πολύ κοντά του μιὰ φωνή.

«Δέν... ήμουνα... δέν... ξέρω... θέλω... να φύγω...»

«Τί λέει;» είπε ή ίδια φωνή.

«Σκυλι» είπε ὁ άλλος.

«Λέει ποιήματα» είπε ὁ πρώτος και γέλασε δυνατά.

«Πέθανε;» ρώτησε ὁ άλλος.

Στὸ βάθος τὸυ δρόμου, μακριά πολύ, αυτό πὸυ φαινόταν ήταν μιὰ πόλη. Τὸ θυμόταν καλά. Είδη τις στέγες τῶν σπιτιῶν. Είδη τὰ παράθυρα στὸν ήλιο. Είδη τὸυς δρόμους. Πρόφτασε και τὰ είδε. «Εκεί θα πάμε» τῆς είπε. Κι ήταν έτοιμος να τῆς πει τὸ δυναμα τῆς πόλης, είχε ένα χάρτη και έψαχνε τὸ μεγάλο άσπρο δρόμο μ' αυτόν, «μάκους;» ρώτησε. Και τότε άνακάλυψε πὸς ὁ δρόμος είχε τελειώσει.

τράμ

Μίμης Σουλιώτης: ΣΒΟΥΡΑ

Δημήτρης Τ. Ή Αναλίσ: ΗΛΙΟΣ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ

Μ' ένα σχέδιο τὸυ Γιώργου Λέρπαπα

Γιώργου Χουλιάρα: ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΑ

Δημήτρης Καλοκύρης: ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Μ' ένα σχέδιο τὸυ 'Αλέξη 'Ακριθάκη

Τὸ καθένα 15 δραχμές